Холи Уеб

Котето, което никой не искаше

Илюстрации Софи Уилямс

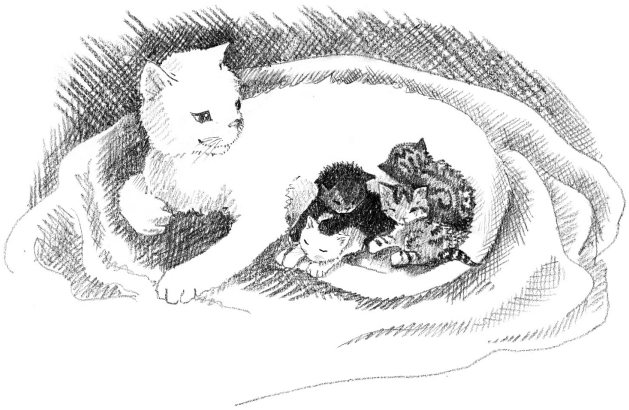

Издателство „Фют“

На всички, които не са забравили
любимата си котка

The Kitten Nobody Wanted
© Holly Webb, 2011
© Illustrations Sophy Williams, 2011
All rights reserved.

STRIPES PUBLISHING
1 The Coda Centre, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Котето, което никой не искаше
© Издателство „Фют“, 2017
Превод Ирина Борисова Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-224-9

Първа глава

– О, Мия, виж там! Казах ти, че мисис Джонстън има нова котка. Не е ли прекрасна? Виж каква е пухкава! – майката на Мия погали черното коте, което седеше гордо на оградата.

Най-добрата приятелка на Мия, Емили, почеса мъркащата котанка под брадичката.

– Мнооого е сладка!

Майката на Мия погледна с надежда дъщеря си, после въздъхна. Момиченцето дори не бе вдигнало очи, докато двете

с Емили галеха котето. Продължаваше да върви по пътя, забила поглед в обувките си, все едно изобщо не ги чуваше.

Майката и Емили се спогледаха тревожно и забързаха след Мия.

Емили живееше през няколко къщи от тях и двете момичета обикновено ходеха заедно на училище. Майките им и бабата на Мия се редуваха да ги изпращат, а по-голямата сестра на Емили, Лея, вече учеше в прогимназия. Бабата живееше в малък апартамент до къщата на Мия и се грижеше за нея, когато родителите ѝ бяха на работа. Беше се преместила при тях преди няколко години, защото се разболя и щеше да ѝ бъде трудно да живее сама.

– До утре, Мия! – извика Емили, когато стигнаха до дома ѝ.

– Чао! Обади ми се, ако имаш проблеми с домашното!

Мия беше много добра по математика, за разлика от Емили, която се затрудняваше и по целия път от училище се оплакваше,

че пак трябва да пише домашно.

Мия съблече палтото си и бързо се качи в стаята си, преди майка ѝ да започне пак да се превъзнася за прекрасната котка на мисис Джонстън.

Чу, че майка ѝ пита дали е добре и дали иска нещо за пиене, или да си поговорят, но не ѝ обърна внимание.

Просто не искаше да слуша. До момента не си бе давала сметка колко много котки живеят на тяхната улица и по пътя към училище. Сега, когато не можеше да понесе да ги вижда, те сякаш бяха навсякъде.

Мия се отпусна на леглото си и се загледа тъжно в пухкавото синьо одеялце в края на матрака. Цялото беше в котешки муцунки, а тук-там още личаха рижи косми.

Санди спеше там, откакто Мия се помнеше. Момичето още се будеше посред нощ, очаквайки да види стария котарак в краката си. Понякога дори посягаше да го погали и да чуе мъркането му. Не можеше да повярва, че вече го няма.

Погледна снимката на перваза на прозореца. Беше направена преди няколко месеца, в началото на лятната ваканция, само седмици преди Санди да почине. Изглеждаше отслабнал и го бяха водили при ветеринаря, но точно този ден се наслаждаваше на следобедното слънце в градината и Мия беше сигурна, че вече е по-добре. Сега си даваше сметка, че не го бе видяла да скача и да гони пеперудите, както правеше обикновено, а само да лежи спокойно на слънце. Просто не ѝ се искаше

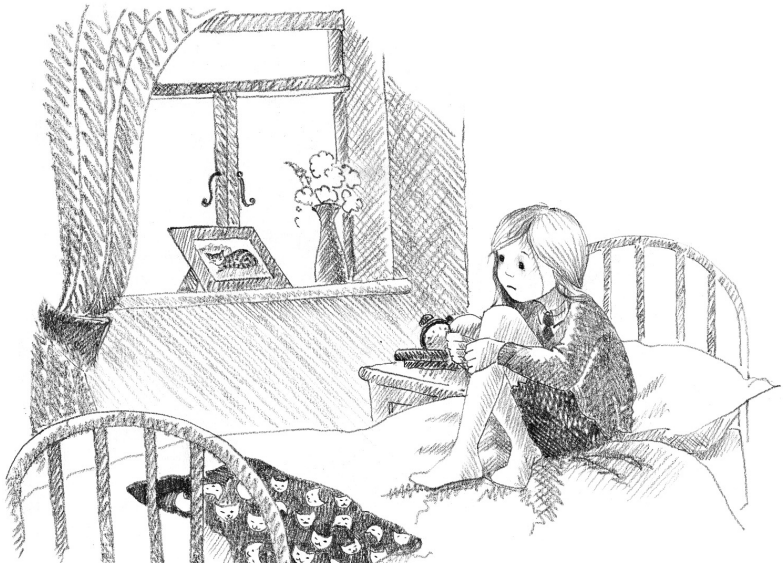

да повярва, че наистина му има нещо.

Тя погали стъклото на снимката. В очите ѝ пареха сълзи. Така ѝ се искаше истинският Санди да се сгуши отново в скута ѝ.

Как можеше майка ѝ постоянно да ѝ показва други котки и да иска да ги гали? А баща ѝ дори бе предложил да вземат ново коте от приюта! Мия не искаше котка. Никога нямаше да замени своя Санди с друга котка!

Отдолу се чу гласът на майка ѝ, която я питаше дали иска закуска. Мия изтри сълзите си, опъна грижливо одеялцето на Санди и слезе в кухнята.

Забеляза притеснения поглед на майка си, докато гризеше ябълката си. От това се почувства още по-зле.

– Да напълня ли хранилката за птици? – попита Мия.

Търсеше си оправдание да излезе от стаята. Знаеше, че майка ѝ само се опитва да помогне, но от това не ѝ ставаше по-добре. Ето и сега – всеки момент щеше отново да заговори за котенца или зайчета, също като вчера.

Мия грабна пликчето с храна за птици и изскочи през задната врата. В градината въздъхна с облекчение. Един кос претича пред нея.

– Ей сега се махам – успокои го тя, докато откачаше хранилката. – А и сигурно ще изпусна нещичко, така че ела да го изкълвеш.

Мия сипа семената, закачи отново хранилката и приседна на страничната облегалка на пейката. Потрепери леко от хладния вятър под слабото есенно слънце, но не ѝ се прибираше в къщата.

Изведнъж усети влажен нос в ръката си и подскочи, изпълнена със странна, глупава надежда.

Но не беше Санди, а дебеличка бяла

котка със сини очи – Силки[1], котката на приятелката ѝ Емили.

– Здрасти, Силки – прошепна Мия. – Закръглила си се, писанке. Емили трябва да спре да те тъпче с лакомства.

Силки се потърка любвеобилно в нея. Котките обичаха Мия, пък и Силки я познаваше, защото Мия прекарваше много

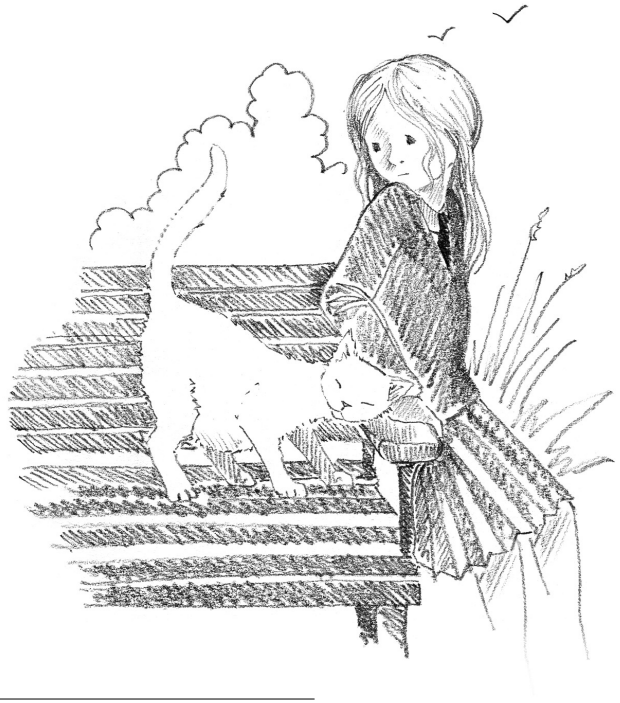

[1] *Silk (англ.) – коприна*

време в дома им. Санди също познаваше Емили, но гонеше Силки, когато влезеше в градината му.

В същата тази градина.

Мия преглътна, избута внимателно Силки и бързо се прибра вкъщи.

Майка ѝ стоеше до прозореца на кухнята. Беше видяла всичко и тихо въздъхна, когато Мия влезе през вратата.

– Добре ли си, миличка?

– Отивам да си пиша домашните – едва изрече момичето, като се стараеше да не прозвучи плачливо. Омръзнало ѝ бе всички да се тревожат за нея. Тази сутрин с баща ѝ цяла вечност говориха за Санди! А тя си беше съвсем добре. Искаше просто да я оставят на мира.